

Artykuł jest próbą ujęcia wizerunków, jakie zaprezentowali w wywiadach, postłowiach czy wstępach, a także w esejach powieściopisarze historyczni okresu powojennego. Jako materiał ilustracyjny w artykule przytoczone zostały wypowiedzi Teodora Parnickiego, Hanny Malewskiej, Antoniego Gołubiewa, Elżbiety Cherezińskiej oraz Marcina Wolskiego. Ich wypowiedzi zostały ujęte w ramy czterech płaszczyzn, które definiowały możliwe pozycje, jakie zająć mógł powieściopisarz historyczny, gdy opowiadał o swojej pracy pisarskiej. Te cztery płaszczyzny określają mitologię powieściopisarza historycznego, a także możliwości budowania swoistego antymitu opartego na negacji podstawowych wyznaczników literackiego mówienia o przeszłości.